

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyň Mgr. Lenky Krupíčkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **P. P.**, zastoupený Mgr. Tomášem Sedláčkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 2132/47, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, v řízení o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2025, č. j. 032607/2025/KUSK, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2026, č. j. 51 A 23/2025 - 56,

**t a k t o :**

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

## Odůvodnění:

[1] Dne 8. 9. 2023 požádal žalobce u Městského úřadu Jesenice (dále „stavební úřad“) o dodatečné povolení stavby „*obytného stavení a zahradního domku*“ umístěné na dvou pozemcích: parc. č. XA v k. ú. J. u P. a parc. č. XB v k. ú. O. Stavební úřad danou žádost zamítl, a to svým rozhodnutím ze dne 18. 9. 2024, č. j. MUJ/10503/2024/LT. O následně podaném odvolání rozhodl žalovaný tak, že jej svým rozhodnutím ze dne 24. 2. 2025, č. j. 032607/2025/KUSK, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobce se poté bránil proti tomuto rozhodnutí žalobou podanou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) – ani ten mu však nevyhověl a žalobu napadeným rozsudkem zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost spojenou s návrhem, aby jí zdejší soud přiznal odkladný účinek.

[2] V návrhu na přiznání odkladného účinku stěžovatel uvedl, že ze stávající procesní situace vyplývá, že předmětnou stavbu nelze dodatečně povolit. V tom podle stěžovatele tkví „*zásadní předpoklad pro pokračování a završení řízení o odstranění stavby*.“ Pokud kasační soud návrhu nevyhoví, „*bude možno pokračovat v procesech směřujících k odstranění předmětné stavby*.“ Stěžovatel doplňuje, že by mu tímto byla způsobena zásadní újma na vlastnickém právu, přičemž nelze pominout, že stavbu obývají rodiče stěžovatele. Újma

by byla nenahraditelná a nevratná a soudní ochrana poskytovaná Nejvyšším správním soudem by pozbyla smyslu.

[3] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

[4] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá ze zákona odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, (1) jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (2) jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Obě tyto podmínky musí být splněny současně.

[5] Z uvedeného vyplývá, že institut odkladného účinku má mimořádnou povahu, neboť kasační stížnost *a priori* odkladný účinek nemá. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví totiž není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s. Odložit účinky kasační stížností napadeného rozhodnutí krajského soudu lze proto pouze výjimečně, pokud újma, která stěžovateli hrozí, je reálná, není vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž významná, a její vznik je v příčinné souvislosti s výkonem či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, publ. pod č. 3270/2015 Sb. NSS).

[6] Z uvedených požadavků však nelze vyvozovat, že k přiznání odkladného účinku stačí újmu ve stanovené intenzitě pouze tvrdit. Mimořádná povaha tohoto institutu totiž Nejvyššímu správnímu soudu neumožňuje, aby návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověl pouze na základě obecných či nepodložených tvrzení, neboť v takovém případě by přiznání odkladného účinku bylo pouhou formalitou, a nikoli výjimkou. Stěžovatel proto musí v první řadě dostatečně podrobně uvést, v čem nepoměrně větší újma, která právě jemu hrozí, spočívá, jaký je její rozsah a z jakých konkrétních okolností vyvozuje, že tato hrozba je reálná, a nikoli hypotetická. Na podporu svých tvrzení musí navrhnout provedení odpovídajících důkazů (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32).

[7] Nejvyšší správní soud se v minulosti opakovaně zabýval návrhy na přiznání odkladného účinku podanými ve věci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby (srov. např. usnesení ze dne 30. 6. 2016, č. j. 6 As 129/2016-19, ze dne 23. 8. 2021, č. j. 2 As 213/2021-29, či ze dne 19. 7. 2023, č. j. 9 As 149/2023-82). Z poukazované judikatury vyplývá, že hrozbu odstranění stavby lze považovat za potenciální újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Výsledkem řízení o dodatečném povolení stavby však není

pokračování

určení, zda má být stavba odstraněna, či nikoli. Řízení o dodatečném povolení není součástí řízení o odstranění stavby a jeho výsledek není pro řízení o odstranění stavby určující; jedná se o dvě na sobě nezávislá řízení s odlišným předmětem.

[8] V nyní projednávané věci krajský soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu proti správnímu rozhodnutí, jímž došlo k zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby. Stěžovatel klade svou hypotetickou újmu spočívající v odstranění předmětné stavby do příčinné souvislosti s eventuálním rozhodnutím, jímž skutečně k odstranění stavby dojde. Újma účastníka však musí vyplývat z právních účinků rozhodnutí přezkoumávaného v dané věci, nikoliv z rozhodnutí či jiných skutečností, k nimž došlo (či může dojít) až následně – odkladný účinek totiž působí vždy ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu (srov. např. usnesení zdejšího soudu ze dne 20. 6. 2019, č. j. 1 As 171/2019 - 48). Z rozhodnutí, jež krajský soud v projednávané věci přezkoumával, však stěžovatelem tvrzená újma nevyplývá a vyplývat nemůže. Ostatně k témuž závěru dospěl krajský soud ve svém usnesení ze dne 31. 3. 2025, č. j. 51 A 23/2025 - 21, jímž návrh na přiznání odkladného účinku žalobě rovněž zamítl.

[9] Je proto třeba uzavřít, že stěžovatelem tvrzená újma není v příčinné souvislosti s neprodleným výkonem či jiným právním následkem napadeného rozsudku. Pro úplnost lze doplnit, že případné rozhodnutí o nařízení odstranění stavby je samostatně soudně přezkoumatelné a stěžovatel je v řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí oprávněn požádat o přiznání odkladného účinku (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze 14. 6. 2023, č. j. 3 As 63/2023-48). O hrozbě nenahraditelné újmy plynoucí z uvedeného rozhodnutí pak bude možné uvažovat teprve v případě naplnění podmínek pro jeho výkon.

[10] Nejvyšší správní soud proto shledal, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou splněny. Stěžovatel v návrhu netvrdil žádnou skutečnost, z níž by bylo možné dovodit, že by mu výkonem napadeného rozsudku hrozila závažná újma ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se proto již nezabýval tím, zda jsou splněny další podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tento odkladný účinek nepřiznal a návrh stěžovatele zamítl. Tím zdejší soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. července 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín

předseda senátu